

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 17C/179/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716213491
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Bohuš Hruška
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2018:6716213491.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom Mgr. Bohušom Hruškom v právnej veci žalobcu C. I., nar. XX. 2. XXXX, trvale bytom XXX XX Y. XXX, zast. W. Law Partners, s.r.o. IČO: 36 862 461, Komenského 14A, 97401 Banská Bystrica proti žalovanému Slovenská republika, za ktorého pred súdom koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073 o náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 1 350,80 Eur s prísl. takto

rozhodol:

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom Mgr. Bohušom Hruškom v právnej veci žalobcu Pavel I., nar. XX. 2. XXXX, trvale bytom XXX XX Y. XXX, zast. W. W. Partners, s.r.o. IČO: 36 862 461, Komenského 14A, 97401 Banská Bystrica proti žalovanému Slovenská republika, za ktorého pred súdom koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073 o náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 1 350,80 Eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 914,96 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 28. 2. 2016 do zaplatenia.

II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu I. inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa svojou žalobou zo dňa 26. 10. 2016 pôvodne domáhal zaplatenia sumy 1 350,80 Eur s prísl. s odôvodnením, že dňa 11. 8. 2010 vydal vyšetrovateľ OR PZ Zvolen uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia voči žalobcovi pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla. Nakoľko žalobca popieral spáchanie trestného činu, ktorý mu bol kladený za vinu podal dňa 20. 8. 2010 voči uzneseniu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia z dôvodu nesprávnosti výroku, týkajúceho sa vznesenia obvinenia sťažnosť. Prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen svojím uznesením zo dňa 14. 10. 2010 č.k. 1Pv 740/08-42 zamietol sťažnosť obvineného. Následne voči žalobcovi bola podaná obžaloba a potom bol vydaný Okresným súdom Zvolen aj trestný rozkaz dňa 29. 11. 2013 sp. značka 1T 158/2013. Proti trestnému rozkazu však žalobca podal v zákonnej lehote odpor. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 11. 2. 2015 č.k. 1T 158/2013 bol žalobca uznaný za vinného. Voči tomuto rozsudku však žalobca podal dňa 25. 2. 2013 odvolanie a dňa 17. 4. 2015 toto odvolanie doplnil. Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací na verejnom zasadnutí dňa 30. 4. 2015 rozhodol o odvolaní obžalovaného tak, že obžalovaného oslobodil spod obžaloby okresného

prokurátora vo Zvolene, sp. značka: 1Pv 740/08 zo dňa 27. 11. 2013. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30. 4. 2015 čím došlo k právoplatnému meritórnemu skončeniu veci a žalobca bol spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený. Podľa ustanovenia § 1 písm. a) zákona „tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.“

V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona „Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo nesprávnym úradným postupom.“

V zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona „Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.“

V zmysle § 4 ods. 2 zákona „ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.“

V zmysle § 5 ods. 1 zákona „právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.“

Ďalej v zmysle § 6 ods. 1 zákona „Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.“

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti ohľadne vedenia trestného konania žalobca za nezákonné rozhodnutie považuje už samotné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 11.08.2010. Právoplatným oslobodením spod obžaloby bola preukázaná nevina žalobcu a zároveň skutočnosť, že vznesenie obvinenia proti jej osobe nebolo zákonné.

Označenie uznesenia o vznesení obvinenia žalobcu ako nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci vyplýva aj z ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej systematickým a logickým výkladom možno dôjsť k záveru, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby.

Pokiaľ sa podozrenie zo spáchania trestného činu nepotvrdilo, je potrebné považovať uznesenie o vznesení obvinenia za rozhodnutie nezákonné. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.

V tejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo 15/2009. Zo súdnej praxe, 2010, č.6, str. 206-207.)

Uvedený záver je taktiež v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR Rc 35/1991, rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 53/1993 - Rc 70/1994, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 3Cdo 194/2010.

Nemožno akceptovať úvahu GP SR o tom, že v danom prípade bolo namieste aplikovať ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., že vo veci sa malo konať s Ministerstvom spravodlivosti. Ako uviedla samotná GP SR, v tejto otázke vyslovil jednoznačný právny názor Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 14.10.2015, sp. zn. 8Cdo/289/2014, podľa ktorého „ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti.“

Vyššie uvedené rozhodnutie bolo publikované aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu s súdov SR 1/2016, Stanoviská a rozhodnutia vo veciach občianskoprávných č. 6, preto nie je možné tvrdiť, že súdna prax nie je v danej otázke jednotná. Prokurátor svojim aktívnym konaním, a to podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, teda aj nezákonnosť trestného stíhania, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napr. zastaviť trestné stíhanie alebo postúpiť vec.

Vzhľadom na vyššie uvedené sa prokurátor nemôže zbaviť svojej zodpovednosti s odôvodnením, že sa nepodielal na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia, a preto nie je možné, aby spôsobil škodu. Zodpovednosť prokurátora je daná práve tým, že nepodnikol žiadne kroky za účelom odstránenia nezákonnosti predmetného uznesenia, hoci mu zo zákona vyplýva povinnosť vykonávať dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní, pričom má za týmto účelom priznané aj konkrétne oprávnenia, ktoré mohol v danom prípade využiť.

Zodpovednosť štátu za škodu je založená vyššie uvedeným nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré vyvolalo potrebu obhajoby žalobcu v trestnom konaní. Je nepochybné, že keby príslušné orgány už v skorších štádiách trestného konania správne posúdili skutkový a právny stav, museli by žalobcu zbaviť obvinenia, čím by nebol daný dôvod na zabezpečenia obhajoby a na vynaloženie finančných prostriedkov na tento účel.

Podľa ustanovenia § 18 ods. 1 zákona „Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.“

Ďalej podľa ustanovenia § 18 ods. 3 zákona „Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta.“

Žalobca využil svoje ústavne garantované právo na obranu a obhajobu v trestnom konaní, a to prostredníctvom zvoleného obhajcu. Za týmto účelom žalobca dňa 17.12.2013 s advokátom JUDr. Petrom Kočičkom, ktorý advokáciu vykonáva na účet a v mene spoločnosti Lion Law Partners s.r.o., so sídlom Komenského 14A, 974 01 Banská Bystrica uzavrel Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci (ďalej ako „Zmluva“), na základe ktorej sa advokát zaviazal vykonať pre žalobcu obhajobu vo vyššie uvedenej trestnej veci a žalobca sa zaviazal zaplatiť spoločnosti, v mene ktorej advokát koná za výkon obhajoby odmenu. V zmysle uvedenej Zmluvy bola žalobcovi poskytnutá právna pomoc v podobe jednotlivých úkonov obhajoby v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom.

Voči podanému uzneseniu o vznesení obvinenia ešte počas prípravného konania v trestnom konaní sa žalobca účelne nechal obhajovať osobou znalou práva, s teoretickými znalosťami práva a praktickými skúsenosťami s priebehom trestného procesu. Právo obvineného nechať sa obhajovať je predpokladom, že v trestnom konaní budú na obranu obvineného uplatnené všetky oprávnenia, ktoré obvinenému umožňuje zákon uplatniť tak, aby obvinený, ktorý je nevinný, nebol odsúdený, a v prípade, ak sa obvinenie zakladá na pravdivých skutočnostiach, obvinený nebol potrestaný prísnejšie, ako by podľa zákona mal byť. Uplatnením práva na obhajobu Ústava SR a Trestný poriadok umožňujú, aby sa voči štátu, ktorý vznáša obvinenie a podáva obžalobu prostredníctvom policajta, vyšetrovateľa a prokurátora, mohol obvinený brániť rovnocenným spôsobom.

V zmysle bodu IV. 1. Zmluvy bola odmena za poskytnutú obhajobu žalobcu v trestnom konaní dohodnutá ako tarifná odmena podľa počtu skutočne vykonaných úkonov právnej pomoci v zmysle ustanovenia § 12 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Splatnosť odmeny bola dohodnutá po právoplatnom skončení trestnej veci žalobcu.

Žalobca vyplatil advokátskej kancelárii dohodnutú výšku odmeny za vykonanú obhajobu (vrátane náhrady cestovného, náhrady za stratu času a DPH) v celkovej výške 1.350,80 EUR tak, že po právoplatnom skončení veci žalobca dňa 26.08.2013 vyplatil odmenu v zmysle konečného vyúčtovania za jednotlivé úkony obhajoby.

Celkové náklady, ktoré musel žalobca vynaložiť na svoju obhajobu v dôsledku vznesenia obvinenia až do vydania oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2To/34/2015 zo dňa 30.04.2015 tak predstavujú sumu 1.350,80 EUR. Táto suma zodpovedá aj výške škody, ktorá bola žalobcovi spôsobená nezákonným rozhodnutím.

Príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody je daná vznikom úbytku v majetkovej sfére žalobcu, ktorý je vyčísliteľný v peniazoch a ktorý by pri neexistencii nezákonného rozhodnutia nenastal.

Žalobca poukazuje na ustanovenia § 15 ods. 1 zákona „nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe

písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11."

Podľa ustanovenia § 16 ods. 4 zákona „Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.“

Žalobca svoj nárok v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona uplatnil na príslušnom orgáne (ktorým je v tomto prípade v zmysle § 4 ods. 2 zákona Ministerstvo spravodlivosti SR) žiadosťou o predbežné prejednanie nároku zo dňa 24.08.2015 (ďalej ako „žiadosť“), ktorá bola Ministerstvu spravodlivosti SR doručená dňa 27.08.2015. Ministerstvo spravodlivosti SR na podanú žiadosť reagovalo prostredníctvom podania označeného ako „Postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu“ zo dňa 03.09.2015. Z podania Ministerstva spravodlivosti vyplýva, že žiadosť žalobcu bola príslušnému orgánu doručená dňa 27.08.2015 a od tohto dňa začala plynúť šesťmesačná lehota na uspokojenie nároku žalobkyne v zmysle ustanovenia § 16 ods. 4 zákona. Keďže príslušný orgán napriek uplynutiu zákonnej šesťmesačnej lehoty nárok žalobcu ani len čiastočne neuspokojil uplatňuje si žalobca nárok na náhradu škody súdnou cestou.

Podľa § 16 ods. 4 zákona „pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.“

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona „ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.“

Podľa ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 zb. Občianskeho zákonníka (ďalej ako „OZ“) „ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení „Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

V zmysle ustanovenia § 122 ods. 2 OZ „koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň.“

Žiadosť o predbežné prejednanie nároku bola Ministerstvu spravodlivosti SR ako príslušnému orgánu na jej prerokovanie doručená dňa 27.08.2015. K márnemu uplynutiu zákonnej šesťmesačnej lehoty na uspokojenie nároku žalobcu v zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 zákona došlo dňa 27.02.2016.

Uplynutím tejto lehoty vzniklo žalobcovi právo na uplatnenie svojho nároku prostredníctvom súdu, nastala splatnosť nároku žalobcu a dňom nasledujúcim po tomto dni sa dostal žalovaný do omeškania.

V zmysle vyššie uvedených ustanovení si žalobca uplatňuje nárok na úrok z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Prvým dňom omeškania žalovaného bol deň 28.02.2016, k tomuto dátumu bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0,05 %, preto vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 1.350,80 EUR od 28.02.2016 do zaplatenia.

Žalobca svojím podaním zo dňa 21. 4. 2017 zobral svoju žalobu čiastočne späť a to v časti istiny vo výške 351,67 Eur s tým, že v zmysle obranných námietok žalovaného pristúpil k revízii uskutočneného vyúčtovania podľa základnej úpravy, platnej v čase vyúčtovania a ďalej sa domáhal zaplatenia istiny vo výške 999,13 Eur s prísl.

2. Žalobca na pojednávaní dňa 16. 5. 2017 uviedol, že pokiaľ si vyúčtoval trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní za žalobcu v tom konaní za obžalovaného a to za odvolanie proti rozsudku dňa 25. 2.

2015 a potom za doplnenie odvolania proti rozsudku dňa 17. 4. 2015 ponecháva na zvážení súdu , či mu za tieto podania prizná náhradu za 2 úkony, alebo len za 1 úkon.

3. Žalovaný uviedol, že ako pasívne legitimovanú označil žalobca „a contrario“ Slovenskú republiku v zast. Generálnou prokuratúrou SR podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/ Zákona č. 514/2003 Z.z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“).

Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Osobitným predpisom sa rozumie § 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre.

Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, prokuratúru tvoria tieto štátne orgány: a) generálna prokuratúra, ktorej osobitnou súčasťou s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky je Úrad špeciálnej prokuratúry (§ 55b až 55l), b) krajské prokuratúry, c) okresné prokuratúry.

Generálna prokuratúra SR teda koná v mene štátu vtedy, ak bola škoda spôsobená prokurátorom (v tomto prípade v trestnom konaní). S poukazom na citované ustanovenia Generálna prokuratúra SR (aj napriek existujúcej judikatúre) trvá na tom, že nie je orgánom príslušným na konanie o uplatnenom nároku na náhradu škody.

Nie je zákonne konformné použitie analógie vo vzťahu k ustanoveniu § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z., a teda, že keď bola zamietnutá sťažnosť a podaná obžaloba, prechádza zodpovednosť za spôsobenú škodu na Generálnu prokuratúru. Vecná legitímácia Generálnej prokuratúry je nespochybniteľne definovaná v nasledujúcom ustanovení (§ 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z.). Na to, aby bola prokuratúra oprávnená a povinná konať za štát, musí podľa zákona škodu spôsobiť a to buď konaním alebo opomenutím.

S prihliadnutím na poslednú zmenu zákona 514/2003 Z.z. platnú a účinnú od 01.01.2013 bolo nesporné, že v predmetnej veci sa nemalo konať s Ministerstvom vnútra SR (prokurátor podal obžalobu), avšak sa ani nedalo jednoznačne dospieť k záveru, že konať v mene SR má Generálna prokuratúra SR (postup v súlade so zákonom, t.j. neexistencia nesprávneho úradného postupu resp. nezákonného rozhodnutia prokurátora).

Je pravdou, že so statusom vecnej pasívnej legitímácie Slovenskej republiky v zast. Generálnou prokuratúrou SR v obdobných veciach sa zaoberal a vyslovil svoj právny názor Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku zo dňa 14.10.2015 (8Cdo 289/2014), avšak je namieste zobrať do úvahy, že pri akceptovaní takéhoto postupu by ad absurdum bolo možné vysloviť žalovateľnosť Generálnej prokuratúry SR „a contrario“ aj vo všetkých ostatných prípadoch.

Ak teda neboli za Slovenskú republiku oprávnené/príslušné konať Ministerstvo vnútra SR ani Generálna prokuratúra SR, je namieste aplikovať ustanovenie § 4 ods. 2 tohto zákona, t.j. vo veci sa má konať s Ministerstvom spravodlivosti SR.

Zákon nevyklučuje použitie tohto ustanovenia pri vyvodzovaní zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v trestnom konaní, práve naopak, vzhľadom na nedokonalú koncepciu zákonných ustanovení ohľadom pasívnej legitímácie SR v § 4 ods. 1 tohto zákona, bolo nevyhnutné postupovať podľa § 4 ods. 2 a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že súd podanú obžalobu akceptoval. Za 3 takéhoto stavu vyvstáva aj úvaha o zodpovednosti súdu vo všetkých prípadoch, keď po preskúmaní obžaloby, resp. jej predbežnom prejednaní vydá Trestný rozkaz, či nariadi hlavné pojednávanie, teda uzná a potvrdí zákonnosť prípravného konania, čím na seba prevezme zodpovednosť za „nezákonné“ rozhodnutie. Ustanovenie § 4 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. je všeobecným ustanovením, ktoré zakladá príslušnosť Ministerstva spravodlivosti SR konať v mene SR v prípadoch, kde nie je možné určiť, s ktorým orgánom sa má konať, resp. ktorý orgán je zodpovedný za vznik škody.

Zo spisového materiálu vedeného na Okresnom súde vo Zvolene pod sp. zn. 1T/158/2013 vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen podal dňa 28.11.2013 pod č.k. 1Pv 740/08-92 na žalobcu

(ako obvineného) obžalobu pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona. Okresný súd vo Zvolene podanú obžalobu akceptoval a Trestným rozkazom zo dňa 29.11.2013 č.k. 1T 158/2013-173 uznal žalobcu vinným za zachovania právnej kvalifikácie skutku ustálenej v obžalobe. Proti predmetnému trestnému rozkazu podal žalobca odpor, v dôsledku čoho bolo nariadené hlavné pojednávanie. Súd následne opätovne uznal žalobcu vinným z predmetného prečinu a to rozsudkom zo dňa 11.02.2015 č.k. 1T/158/2013-240. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 30.04.2015 právoplatným dňa 30.04.2015 sp. zn. 2To/34/2015 zrušil rozsudok okresného súdu a oslobodil žalobcu spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom.

Je potrebné uviesť, že k rozhodnutiu súdu ako takému prispela čiastočná následná modifikácia výpovedí svedkov, nemožnosť výsluchu kľúčového svedka (úmrtie) a jeho konfrontácie so žalobcom, iné vyhodnotenie dôkaznej situácie - závažnosti skutku aj s ohľadom na časový odstup od jeho spáchania a použitie zásady in dubio pro reo. Krajský súd v Banskej Bystrici vyslovil, že sa skutok stal (z vykonaných dôkazov vyplynulo, že obžalovaný ako konateľ spoločnosti ARCO-net s.r.o., Detva, nevrátil po výzve motorové vozidlo Toyota Avensis, ev. č. DT-069 AO spoločnosti Volkswagen Finančné služby Slovensko, s.r.o., Bratislava, ale ho neoprávnene užíval po dobu necelých 6 týždňov, po ktorej došlo k odobratiu tohto motorového vozidla), avšak vyššie uvedené skutočnosti ho viedli k vyvodu záveru, že tento skutok nie je trestným činom (skutok sa síce stal, ale jeho závažnosť je nepatrná a preto nejde o prečin). V neposlednom rade je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že v prípade, ak by od spáchania skutku do rozhodnutia súdu neuplynuli viac ako 2 roky, prichádzalo by do úvahy postúpenie veci na prejednanie priestupku.

Žalobca sa domáha náhrady škody spôsobenej mu „nezákonným“ rozhodnutím povereného príslušníka PZ OR PZ ÚJKP OSV Detva ČVS: ORP- 1648/2-OSV-ZV-2008 zo dňa 11.08.2010, ktorým mu bolo vznesené obvinenie pre vyššie uvedený prečin. Uznesenie o vznesení obvinenia je predbežne vykonateľné a právne účinky nastávajú už jeho vydaním, čo je vlastne aj okamih vzniku škody. Na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia v tejto veci sa prokurátor nijakým spôsobom nepodieľal (nekonal), preto nie je ani teoreticky možné, aby škodu spôsobil. Žalobca voči uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažnosť, o ktorej prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen rozhodla uznesením zo dňa 14.09.2010 č.k. 1Pv 740/08-42 a túto postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodnila.

Odhliadnuc od doposiaľ uvedeného, je potrebné zdôrazniť, že za stavu dôkaznej situácie, aká bola v danom prípade, prokurátor nemohol postupovať inak, a teda využiť odklony v trestnom konaní (§§ 214-233 Tr. poriadku), nakoľko neboli splnené zákonné podmienky pre takéto rozhodnutie resp. takýto postup. Zákonosti jeho postupu svedčí i skutočnosť, že obžaloba nebola zo strany súdu po oboznámení sa so skutkovým stavom vrátená do prípravného konania práve naopak, súd uznal žalobcu vinným z predmetného prečinu najprv trestným rozkazom a následne po vykonaní hlavného pojednávania aj rozsudkom. Až Krajský súd v Banskej Bystrici následne vyhodnotil dôkaznú situáciu v prospech žalobcu. Ak by sme mali rešpektovať sporný názor niektorých súdov, resp. že by zákon č. 514/2003 Z.z. a gestor tohto zákona mali ambíciu odškodňovať všetky takéto prípady (zastavené, postúpení, oslobodené), tak potom v týchto prípadoch by štát neniesol zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup, ale za „výsledok trestného konania“, ktorú zodpovednosť zákon č. 514/2003 Z.z. neupravuje.

V čase vydania rozhodnutia o vznesení obvinenia existovali dôkazy jednoznačne svedčiace v neprospech žalobcu (nesplnenie povinností vyplývajúcich zo všeobecných zmluvných podmienok, neodovzdanie vozidla po zmene v osobe konateľa spoločnosti, neoznámenie rozhodujúcich zmien vlastníkovi vozidla a pod.), pričom v rámci prípravného konania boli vykonané všetky dostupné dôkazy zákonným spôsobom a v súlade s ustanoveniami trestného poriadku a na jeho vydanie boli splnené všetky zákonné predpoklady a ani po vznesení obvinenia nebolo jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa skutok nestal.

Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní

určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (viď nález Ústavného súdu SR 2ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2015).

Za nezákonné nemožno automaticky považovať každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedie k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného, bez posúdenia osobitostí trestnej veci (poukazujem na R OS BA I č.k. 19C/71/2014-95 zo dňa 04.12.2015).

Extenzívny výkladom zákona č. 514/2003 Z.z. bol prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj oslobodenie spod obžaloby, ako to bolo v tomto prípade, avšak naďalej mám za to, že uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného, bez súčasného posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu. Okresný súd Zvolen by mal zohľadniť aj skutočnosti vyplývajúce zo spisového materiálu vedeného pod sp. zn. 1T 158/2013 a mal by dospieť k záveru, že nárok na náhradu škody žalobcovi nevznikol a otázka existencie nezákonného rozhodnutia, resp. nezákonného postupu prokurátora je sporná.

Do pozornosti súdu taktiež dávam, že v súčasnosti došlo v tomto smere k prelomeniu ustálenej judikatúry, keď poukazujem na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 162/2016 zo dňa 30.05.2016, rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 8C/123/2016 zo dňa 28.09.2016 rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 25C 110/2012-210 zo dňa 20.10.2016 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 10C 191/2014-185 zo dňa 19.10.2016. .

Predpokladom pre uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je spôsobenie škody orgánmi verejnej moci v dôsledku nezákonného rozhodnutia, nezákonného zatknutia, zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody, rozhodnutia o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutia o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom. Podmienky musia byť kumulatívne splnené, t.j. nesprávny postup/rozhodnutie - spôsobenie škody - príčinná súvislosť medzi nimi.

V predmetnej veci nie je možné vysloviť, že prokurátor vydal nezákonné rozhodnutie, keďže rozhodnutie, o ktoré žalobca opiera uplatňovaný nárok, t.j. uznesenie o vznesení obvinenia, bolo vydané povereným príslušníkom PZ. Preto by bolo možné uplatňovať nárok na náhradu škody len v dôsledku nesprávneho úradného postupu prokurátora. Aj keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a zváženie všetkých príčinných súvislostí, t.j. z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, t.j. ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode, keď nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Poukazujúc na judikatúru v otázke podávania obžaloby je nesporné, že v prípadoch, v ktorých aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov nie je spoľahlivo a mimo akúkoľvek pochybnosť zistené, že skutok pre ktorý sa trestné stíhanie vedie, nie je trestným činom, alebo do úvahy prichádza viacero verzí skutkových zistení a treba rozhodnúť o tom, ktorá je z nich pravdivá, na podklade posúdenia a hodnotenia dôkazov, je nevyhnutné, aby prokurátor podal obžalobu a aby takéto rozhodnutie urobil súd. Prokurátor nemá v zmysle Trestného poriadku inú možnosť postupovania v takýchto veciach. Trestný poriadok upravuje podanie obžaloby v ustanovení § 234 ods. 1, v zmysle ktorého, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, prokurátor podá obžalobu príslušnému súdu. Jedná sa o obligatórne ustanovenie („podá“), pričom na podanie obžaloby sa nevyžaduje absolútna nepochybnosť tak, ako to je napríklad pri zastavení trestného stíhania. Prokurátor teda postupoval v zmysle ustanovení Trestného poriadku a vzhľadom na dôkaznú situáciu ani inak postupovať nemohol. Možnosti prokurátora smerovať prípravné konanie k rozhodnutiu zodpovedajúcemu zistenému skutkovému stavu sú limitované práve ustanoveniami Trestného poriadku. Prokurátor nemôže predvídať prípadné modifikácie výpovedí jednotlivých svedkov, ale vychádza z dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní.

V trestnom konaní nedošlo k porušeniu zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Trestného poriadku, a teda nemožno vychádzať len z dôsledkov konania bez prihliadnutia na osobitné okolnosti konkrétnej trestnej veci. Neboli splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorú si žalobca žalobou uplatnil.

Prokurátor pri výkone prokurátorského dozoru plnil povinnosti vyplývajúce mu z Ústavy SR, ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov keď mal za to, že bol náležite zistený skutkový stav a dôkazy boli získané zákonným spôsobom, ktoré následne vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne nezávisle od seba.

Nie je namieste bez ďalšieho poukazovať na ustálenú súdnu prax čo sa týka vzniku škody a teda, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia a takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby.

V prípade poukazovania na objektívnu (zákonom predpokladanú) zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť, keď sa nemá posudzovať správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť, ale rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania, je namieste konštatovať, že takéto rozhodnutie súdu popiera zákonom predpokladané kumulatívne splnenie podmienok pre priznanie uplatňovaného nároku na náhradu škody (nezákonné rozhodnutie či postup prokurátora, existencia príčinnej súvislosti) a súčasne je v rozpore s dobrými mravmi ako súhrnom etických, všeobecne uznávaných a udržiavaných zásad, ktorých zohľadnenie dovoľuje súdu rozhodovať praeter legem alebo až contra legem (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem žalobu žalobcu zamietnuť.

4. Žalovaná strana na pojednávaní 20. 4. 2017 uviedla, že pokiaľ sa týka vyčíslenia náhrady trov konania tak spochybňujú výšku každého jedného úkonu, pretože ten bol urobený v rozpore s § 1 ods. 4 v spojení s § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky 665/2004. Ďalej žalovaná strana namietala, že pokiaľ sa týka odvolania voči rozsudku tak tam majú za to, že mala byť vyplatená výška len 61,75 Eur s tým, že doplnenie odvolania voči rozsudku zo dňa 17. 4. 2015 tam namietali účelnosť doplnenia odvolania voči rozsudku s tým, že podľa nich toto malo byť vykázané len ako jeden úkon.

5. Na základe takéhoto vyjadrenia žalovaného právny zástupca žalobcu svojím podaním zo dňa 21. 4. 2017 zbral svoju žalobu čiastočne späť o 351,67 Eur, keďže v zmysle obranných námietok žalovaného pristúpil k revízií uskutočneného vyúčtovania podľa zákonnej úpravy, platnej v čase vyúčtovania.

6. Potom, ako žalobca zbral svoju žalobu čiastočne späť, keďže zohľadnil námietky žalovaného ohľadom vyúčtovania trov v trestnom konaní, žalovaná strana uviedla, že žalobca na podklade ich námietok tieto trovy upravil správne v súlade s vyhláškou č. 665/2004 Z.z. o odmenách, náhradách advokátov a výšku uplatnených trov v prípade úspechu žalobcu v tejto veci preto nerozporujú. Z hľadiska účelnosti však naďalej namietali uplatnenie odmeny zvlášť za odvolanie a zvlášť za doplnenie odvolania proti rozsudku a na to nadväzujúceho režijného paušálu.

7. Súd z fotokópie zmluvy o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 17. 12. 2013 zistil, že žalobca uzatvoril so svojím právnym zástupcom spoločnosťou Lion Law Partners, s.r.o. Banská Bystrica Zmluvu o poskytnutí právnej pomoci, kde sa advokát zaviazal v mene a na účet klienta vykonávať obhajobu v trestnej veci Okresného súdu Zvolen, vedenej pod spisovou značkou 1T 158/2013 pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla.

8. Súd z uznesenia OR PZ Zvolen čvs: ORP-1648/2-OSV-ZV-2008 zo dňa 11. 8. 2010 zistil, že vyšetrovateľ vydal uznesenie o začatí trestného stíhania voči žalobcovi ako obvinenému za prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla.

9. Súd z fotokópie sťažnosti žalobcu ako obvineného zo dňa 28. 8. 2010 zistil, že žalobca podal sťažnosť voči rozhodnutiu čvs: ORP-1648/2-OSV-ZV-2008 s tým, že skutok sa nestal tak, ako bol popísaný v odôvodnení. Necíti sa byť vinný.

10. Súd z uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 14. 9. 2010, č.k. 1Pv 740/08-42 zistil, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen, v trestnej veci obvineného Pavla Ďurkove zamietla ako nedôvodnú sťažnosť obvineného proti uzneseniu policajta sp. značka ORP-1648/2-OSV-ZV-08 zo dňa 11.8. 2010 o vznesení obvinenia.

11. Súd z trestného rozkazu OS Zvolen, č.k 1T 158/2013-173 zo dňa 29. 11. 2013 zistil, že Okresný súd Zvolen vo veci vydal trestný rozkaz voči žalobcovi ako obvinenému pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla.

12. Súd z odporu žalobcu ako obvineného, zastúpený Lion Law partners, s.r.o. zo dňa 20. 12. 2013 zistil, že žalobca voči trestnému rozkazu zo dňa 29. 11. 2013 podal odpor.

13. Súd z rozsudku Okresného súdu Zvolen 1T 158/2013-240 zo dňa 11. 2. 2015 zistil, že Okresný súd Zvolen týmto rozsudkom uznal obžalovaného, v tomto konaní žalobcu za vinného a to z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla.

14. Súd z odvolania obžalovaného v zastúpení jeho právnym zástupcom zo dňa 25. 2. 2015, proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 11. 2. 2015 zistil, že vo veci bolo podané odvolanie s tým, že žalobca žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

15. Súd z doplnenia odvolania zo dňa 17. 4. 2015 proti rozsudku zo dňa 11. 2. 2015 zistil, že obhajca obžalovaného doplnil svoje pôvodné odvolanie zo dňa 25. 2. 2015 a opätovne žiadal, aby súd zmenil napadnutý rozsudok OS Zvolen zo dňa 11. 2. 2015, spisová značka 1T 158/2013 tak, že ho spod obžaloby oslobodil.

16. Súd z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici 2To 34/2015 zo dňa 30. 4. 2015 zistil, že Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen 1T 158/2013 zo dňa 11. 2. 2015 v celom rozsahu a obžalovaného Pavla Ďurkove oslobodil spod obžaloby okresného prokurátora 1Pv 740/2008 zo dňa 27. 11. 2013 pre skutok - obžalobu právne kvalifikovaný ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla s odôvodnením, že síce odvolací súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného bolo protiprávne, to však nenaplnilo všetky znaky prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona. Skutok sa síce stal, ale jeho závažnosť je nepatrná a preto nejde o prečin. Tento rozsudok sa stal právoplatným dňa 30. 4. 2015. Súd z faktúry právneho zástupcu žalobcu č. 2015119 zistil, že tento si vyúčtoval voči žalobcovi svojou faktúrou sumu 1350,80 Eur ako dohodnutú odmenu za poskytnuté služby právnej pomoci obhajobou v trestnom konaní pre prečin podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona, vedenej pred Okresným súdom Zvolen 1T 158/2013 a Krajským súdom Banská Bystrica spisová značka 2To 34/2015 s dátumom splatnosti 29. 7. 2015. Súd z fotokópie poštového poukazu zistil, že žalobca zaslal svojmu právnemu zástupcovi sumu 1 350,80 Eur.

17. Súd zo zoznamu poštových poukazov na účet zistil, že Slovenská pošta, a.s. pripísala v prospech účtu právneho zástupcu žalobcu sumu 1 350,80 Eur od odosielateľa Pavel Ďurkove.

18. Súd zo žiadosti žalobcu zo dňa 24. 8. 2015 zistil, že tento zaslal na Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 24. 8. 2015 žiadosť o predbežné prejednanie nároku a žiadal o náhradu škody vo výške 1 350,80 Eur. Táto zásielka bola prijatá dňa 25. 8. 2015 čo vyplýva z pripojeného podacieho lístka. Súd z postúpenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 3. 9. 2015 zistil, že Ministerstvo spravodlivosti SR postúpilo žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, ktorá mu bola doručená dňa 27. 8. 2015 zo strany žalobcu, ktorou žiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Generálnu prokuratúru SR.

19. Súd z listu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 8. 9. 2015 zistil, že Generálna prokuratúra SR zaslala späť na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť Pavla Ďurkove o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá bola doručená Generálnej prokuratúre SR z Ministerstva spravodlivosti SR dňa 7. 9. 2015.

20. Súd z listu Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 16. 9. 2015 zistil, že Ministerstvo spravodlivosti SR vrátilo Generálnej prokuratúre SR žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú podal žiadateľ

Pavel Ďurkove s tým, že Ministerstvu spravodlivosti SR bolo dňa 11. 9. 2015 doručené ich podanie zo dňa 8. 9. 2015, ktorým vrátili žiadosť žiadateľa Pavla Ďurkove o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

21. Súd z listu Generálnej prokuratúry SR právneho zástupcovi žalobcu zo dňa 23. 9. 2015 zistil, že vo veci žiadosti Pavla Ďurkove o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú doručili dňa 27. 8. 2015 Ministerstvu spravodlivosti SR a ktorá bola opätovne postúpená Ministerstvu spravodlivosti SR mu oznamujú, že aj napriek tomu, že Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť Generálnej prokuratúry postúpilo späť, Generálna prokuratúra SR nie je príslušná konať za štát, pretože škodu nespôsobilá prokuratúra čím nie sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 4 ods. 1 písm. f) Zákona č. 514/2003 Z.z. Generálna prokuratúra SR preto žiadosť neprerokuje.

22. Súd z vyčíslenia náhrady trov konania právneho zástupcu žalobcu vo veci Pavel Ďurkove prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla Okresný súd Zvolen spisová značka 1T 158/2013 zistil, že právny zástupca žalobcu si voči žalovanému uplatnil úkony zo dňa 17. 12. 2013 - prevzatie a príprava zastúpenia ... 86,93 Eur, 20. 12. 2013 odpor proti trestnému rozkazu ... 86,93 Eur, 26. 3. 2014 zastupovanie na hlavnom pojednávaní OS Zvolen .. 90,17 Eur , 14. 11. 2014 zastupovanie na hlavnom pojednávaní OS Zvolen ... 90,17 Eur, 29. 1. 2015 zastupovanie na hlavnom pojednávaní OS Zvolen ... 92,63 Eur, 11. 2. 2015 zastupovanie na hlavnom pojednávaní OS Zvolen ... 93,63 Eur, 16. 2. 2015 ďalšia porada s klientom .. 61,75 Eur, 25. 2. 2015 odvolanie proti rozsudku .... 92,63 Eur, 17. 4. 2015 doplnenie odvolania proti rozsudku ... 92,63 Eur, 30. 4. 2015 zastupovanie na verejnom zasadnutí KS Banská Bystrica ... 92,63 Eur, odmena advokáta spolu 879,10 Eur + 2 x režijný paušál 7,81 Eur = 15,62 Eur + 2 x režijný paušál 8,04 Eur = 16,08 Eur + 6 x režijný paušál 8,39 Eur = 50,34 Eur. Odmena advokáta a režijné paušály spolu bez DPH 961,14 Eur. Náhrada cestovného 4 x Banská Bystrica - Zvolen (52 km x 4)+základná náhrada + spotreba litrov a cena za liter spolu 55,01 Eur. Náhrada za stratu času spolu 109,52 Eur. Odmena advokáta, režijné paušály, cestovné a náhrada straty času (DPH) spolu 225,13 Eur. Odmena advokáta, režijné paušály, cestovné, náhrada straty času a DPH spolu 1 350,80 Eur.

23. Okresný súd Zvolen svojím rozsudkom 17C 179/2016-88 zo dňa 16. 5. 2017 konanie v časti, týkajúcej a zaplataenia istiny 351,67 Eur zastavil. Súd ďalej zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 914,96 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 28. 2. 2016 do zaplataenia. Súd potom ďalej žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % . Voči tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, zastúpený Generálnou prokuratúrou SR. Krajský súd v Banskej Bystrici, svojím uznesením 17Co 278/2017-119 zo dňa 31. 5. 2018 rozsudok súdu I. inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 914,96 Eur s príslušenstvom (druhý výrok), vo výroku o nároku na náhradu trov konania (štvrtý výrok) zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konania a nové rozhodnutie. Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom uznesení uviedol, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, podaného odvolania a ostatného obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný (Slovenská republika) ako pasívne vecne legitimovaný subjekt (strana sporu) bol v konaní zastúpený nesprávnym zástupcom; v občianskoprávných vzťahoch má štát postavenie právnickej osoby (§ 21 Občianskeho zákonníka); na konanie štátu ako právnickej osoby pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za právnickú osobu (§ 72 C.s.p.), pričom v prípadoch zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je týmto osobitným predpisom zákon č. 514/2003 Z. z. (§ 4); súd prvej inštancie ako so zástupcom štátu (žalovaného) konal s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, ktorú ako zástupcu štátu (žalovaného) označil žalobca v žalobe; podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie v tomto smere vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015 (R 6/2016); podľa skutkových zistení právnej veci, v rámci ktorej bolo uvedené rozhodnutie vydané, došlo zo strany trestného súdu bezprostredne po podaní obžaloby a jej preskúmaní k právoplatnému postúpeniu trestnej veci príslušnému správneému orgánu, pretože nešlo podľa jeho názoru o trestný čin, ale o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom; naproti tomu z hľadiska skutkových zistení prejednávanej veci po podaní obžaloby na žalobcu vydal trestný súd trestný rozkaz, proti ktorému podal obvinený (žalobca) prostredníctvom obhajcu včas odpor a následne vydal trestný súd aj odsudzujúci rozsudok, proti ktorému podal obžalovaný (žalobca) prostredníctvom obhajcu včas odvolanie, až na základe ktorého došlo odvolacím súdom k zrušeniu rozsudku a oslobodeniu žalobcu spod obžaloby; z uvedeného je zrejmé, že časť uplatneného nároku na náhradu škody (trovy právneho zastúpenia) vznikla aj v dôsledku procesných úkonov, ktoré vykonal trestný súd; preto aj keď nezákonným rozhodnutím bolo uznesenie o vznesení obvinenia, ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci (prokuratúra a súd); na určenie orgánu konajúceho za štát v prejednávanom spore bolo

preto potrebné aplikovať ustanovenie § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku, ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; z obsahu spisu je zrejmé, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podal žalobca na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky (až následne bola žiadosť postúpená Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky); za štát (žalovaného) malo preto v prejednávanej spore konať Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky; keďže za štát (žalovaného) v spore konal iný (nepríslušný) orgán, nebol žalovaný v spore riadne zastúpený, preto na vyjadrenia nesprávne určeného zástupcu nie je možné prihliadať a sú bez právneho významu, v dôsledku čoho bolo vo svojej podstate žalovanému znemožnené vo veci sa vyjadriť a konať; v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia otázky orgánu konajúceho za štát (žalovaného) v prejednávanej spore, došlo zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnej procesnej postupnosti v dôsledku ktorého bolo žalovanému znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (za konanie za žalovaného možno v prejednávanej spore považovať len konanie správneho štátneho orgánu určeného zákonom č. 514/2003 Z. z., preto úkony Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní nemajú žiadny právny význam) a tento nedostatok nie je (vzhľadom na rozsah úkonov) účelné napraviť v odvolacom konaní; na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné v napadnutom rozsahu zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.). V prejednávanej spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd zrušil aj závislý výrok napadnutého rozsudku o trovách konania (§ 379 písm. a/ C.s.p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.). V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie ako so zástupcom štátu (žalovaného) z úradnej povinnosti (pozri uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/149/2011 zo dňa 26.09.2012 a sp. zn. 7Cdo/172/2012 zo dňa 26.09.2013) konať s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, s ktorým vykoná celé konanie od doručenia žaloby na vyjadrenie po rozhodnutí vo veci; svoje rozhodnutie súd prvej inštancie primeraným spôsobom odôvodní. Napriek tomu, že v dôsledku porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces nemohol odvolací súd preskúmať napadnutý rozsudok z vecnej stránky, pre účely zabezpečenia efektivity ďalšieho konania odvolací súd udáva, že právne posúdenie veci zisteného skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie nevybočuje z medzí vyplývajúcich z ustálenej súdnej praxe v konaniach o náhradu škody od štátu v prípadoch uplatnených trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré skončilo oslobodením obžalovaného spod obžaloby.

24. Následne na to Okresný súd Zvolen ďalej konal so zástupcom na strane žalovaného s Ministerstvom spravodlivosti SR. Žalovaný, zastúpený Ministerstvom spravodlivosti SR vo svojom vyjadrení zo dňa 21. 8. 2018 uviedol, že v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. je pre uplatnenie nároku na náhradu škody nevyhnutné splnenie nasledovných podmienok: označenie titulu, na základe ktorého si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody; uvedenie a preukázanie vzniku škody a jej výšky; preukázanie existencie priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi označeným nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Zo žalobného návrhu vyplýva, že titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody je nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia. Žalovaná vychádza nielen zo skutkových okolností prípadu, ale aj z tvrdenia žalobcu v bode 18. žalobného návrhu, kde uviedol „S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti ohľadne vedenia trestného konania za nezákonné rozhodnutie považuje už samotné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 11.08.2010.“ Žalovaná dáva súdu do pozornosti (okrem vyššie citovaného bodu 18. Žalobného návrhu) aj tvrdenie žalobcu uvedené v bode 33., v znení ktorého „Celkové náklady, ktoré musel žalobca vynaložiť na svoju obhajobu v dôsledku vnesenia obvinenia až do vydania oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2To/34/2015 zo dňa 30.04.2015 tak predstavujú sumu 1.350,80 EUR. Táto suma zodpovedá aj výške škody, ktorá bola žalobcovi spôsobená nezákonným rozhodnutím.“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 1.350,80 €, ktorá mala vzniknúť v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím - uznesením o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Podľa názoru žalovanej, ak žalobca v žalobnom návrhu ako titul pre uplatnenie nároku na náhradu škody označil len uznesenie o vznesení obvinenia, tak nie je možné (bez zmeny žaloby zo strany žalobcu), aby

krajský súd skutkovo rozšíril žalobu o ďalší titul, či už v podobe vedenia trestného konania pred súdom, alebo v podobe vydania neprávoplatných rozhodnutí súdom. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že nárok nemôže priznať z iného skutkového základu, než aký bol predmetom konania vymedzený v žalobcom návrhu. Žalovaná si je vedomá kasačnej záväznosti súdu prvej inštancie právnym záverom vysloveným odvolacím súdom v uznesení, sp. zn. 17Co 278/2017 zo dňa 31.05.2018 o príslušnosti Ministerstva spravodlivosti SR na konanie v mene štátu, a to podľa § 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z., nakoľko časť uplatneného nároku na náhradu škody mala vzniknúť aj v dôsledku procesných úkonov, ktoré vykonal trestný súd, a teda do úvahy prichádzajú dva orgány, ktoré by mohli konať v mene štátu (Generálna prokuratúra SR a Ministerstvo spravodlivosti SR). Žalovaná sa však s týmto záverom v nijakom prípade nestotožňuje, považuje ho za nesprávny a v rozpore nie len so zák. č. 514/2003 Z. z., ale aj ustálenou rozhodovacou činnosťou súdov. V zmysle § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z. Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z. z. Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. Príslušnosť orgánu konajúceho v mene štátu pri uplatňovaní nárokov na náhradu škody podľa osobitného predpisu je vyčerpávajúco a komplexne upravená v § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorý je koncepčne vystavaný tak, že vo vzťahu k oblasti výkonu verejnej moci, ktorým je trestné konanie, upravuje osobitne zodpovednosť orgánov verejnej moci za škodu v trestnom konaní. Uvedené sa prejavuje okrem iného aj vymedzením okruhu orgánov konajúcich v mene štátu v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú v trestnom konaní v § 4. Koncepčne vychádza znenie § 4 zo zásady, že orgánom konajúcim v mene štátu je orgán, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal, alebo ktorého nesprávnym úradným postupom škoda vznikla. Je nepochybné, že v priebehu trestného konania vystupujú tri samostatné zložky ako orgány verejnej moci (vyšetrovateľ, prokurátor, súd), avšak v zmysle ustálenej judikatúry (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 183/2009, sp. zn. 1Cdo 64/2008 zo dňa 30.09.2009, sp. zn. 4MCdo 15/2009 a pod.) je v prípade, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby alebo k zastaveniu trestného stíhania, jediným titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody uznesenie o vznesení obvinenia, v danom prípade uznesenie, ČVS: ORP-1648/2-OSV-ZV-2008 zo dňa 11.08.2010 o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. A teda jediným orgánom príslušným konať v mene štátu je v danom prípade Generálna prokuratúra SR. Napriek skutočnosti, že sa voči žalobcovi viedlo trestné konanie pred súdom a žalobca bol neprávoplatne odsúdený súdom prvej inštancie, s prihliadnutím na znenie § 6 ods. 1, ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. nemožno dospieť k záveru, že by trestný rozkaz alebo rozsudok okresného súdu mohol byť predpokladom, resp. titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody. Žalobca si nárok na náhradu škody z týchto rozhodnutí ani neuplatnil a dokonca vznik nároku na náhradu škody práve v dôsledku vydania týchto rozhodnutí ani len netvrdil. Práve naopak z tvrdení žalobcu jednoznačne vyplýva, že nárok na náhradu škody si uplatňuje výlučne v súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia. Ani samotné vydanie trestného rozkazu, resp. neprávoplatného odsudzujúceho rozsudku okresného súdu a následne vedenie trestného konania súdom tak nemôže zakladať príslušnosť ministerstva ako orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. a) prvý bod. Žalovaná zastáva názor, že ani aplikácia ust. § 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z., na ktoré poukazuje odvolací súd, v nadväznosti na predmetný skutkový stav neprichádza do úvahy. Založenie príslušnosti Ministerstva spravodlivosti SR krajským súdom v zrušujúcom uznesení považuje žalovaná za svojvoľný postup, nemajúci oporu v zákonnej úprave, ani v ustálenej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. V zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z. Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Žalovaná nepopiera, že v priebehu trestného konania žalobcu došlo k vydaniu trestného rozkazu, ktorým bol žalobca uznaný za vinného, avšak žalobca podal proti nemu odpor a vo veci bolo nariadené pojednávanie. V zmysle uvedeného tak rozhodnutie súdu prvého stupňa nikdy nenadobudlo právoplatnosť a nebolo zrušené pre nezákonnosť, čím nedošlo k splneniu podmienky v zmysle § 6 ods. 1, ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. Rovnako rozsudok Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 1T 158/2013 zo dňa 11.02.2015, ktorým bol žalobca uznaný za vinného, v dôsledku odvolania a následného rozhodnutia krajského súdu nenadobudol právoplatnosť a nebol zrušený pre nezákonnosť, a teda ani v tomto prípade nedošlo k splneniu podmienky v zmysle § 6 ods. 1, ods. 2

zák. č. 514/2003 Z. z. Keďže v predmetnom trestnom konaní neexistuje rozhodnutie súdu, ktoré by predstavovalo zákonný titul pre uplatnenie nároku na náhradu škody, neprichádza do úvahy ani aplikácia § 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z., nakoľko príslušnosť Ministerstvo spravodlivosti SR konať v mene štátu je s prihliadnutím na zákonnú úpravu, na absenciu zákonného titulu v podobe rozhodnutia súdu, ktoré by mohlo spĺňať predpoklady nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 zák. č. 514/2003 Z. z. vylúčená. S prihliadnutím na uvedené Ministerstvo spravodlivosti SR namieta príslušnosť konať v mene štátu v tomto súdnom konaní. Zákon o zodpovednosti štátu za škodu prikazuje orgánu verejnej moci buď konať a celú žiadosť predbežné prerokovať (ak je príslušný, čo i len v časti), alebo žiadosť o predbežné prerokovanie postúpiť príslušnému orgánu (ak vôbec nie je príslušný). Keďže žalobca v rámci žiadosti jednoznačne uvádzal, že škoda mu mala byť spôsobená v dôsledku nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia, a žiadny iný zákonný titul (s prihliadnutím na skutkové okolnosti) ani neprichádza do úvahy, žalovaná SR zast. MS SR postupovala plne v súlade s platnou právnou úpravou, keď vzhľadom na skutkový stav i označenie právneho titulu, od ktorého žalobca odvodzoval nárok na náhradu škody bezodkladne, v zmysle § 15 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. postúpila žiadosť o predbežné prerokovanie Generálnej prokuratúry SR, nakoľko Ministerstvo spravodlivosti SR nebolo orgánom príslušným na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V tomto prípade je teda zrejmé, že sa nejedná o škodu, ktorá by bola vznikla (čo i len čiastkovo) v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom, nakoľko ani jedno z rozhodnutí súdov nespĺňa atribúty nezákonného rozhodnutie predpokladané v § 6 zák. č. 514/2003 Z. z. Ide preto o prípad, ktorý je potrebné subsumovať pod § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom na jednoznačnosť zákonnej úpravy a ustálenú judikatúru je zrejmé, že v danom prípade, kde je ako titul náhrady škody označené uznesenie o vznesení obvinenia, ČVS: ORP-1648/2-OSV-ZV-2008 zo dňa 11.08.2010, je jediným orgánom príslušným konať v mene štátu Generálna prokuratúra SR. Žalovaná sa nestotožňuje ani so záverom odvolacieho súdu o nemožnosti prihliadať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Cdo 289/2014 zo dňa 14.10.2015 (publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2016), keďže v prípade, o ktorom rozhodoval a posudzoval najvyšší súd v konaní, sp. zn. 8Cdo 289/2014 došlo bezprostredne po podaní obžaloby k zastaveniu trestného stíhania. Podstatou rozhodnutia najvyššieho súdu však nie je nutnosť rozlišovať aký bol postup súdu po podaní obžaloby (zastavenie trestného stíhania, vydanie neprávoplatného odsudzujúceho rozsudku a pod.), ale podstatným je jediný výsledok trestného konania, či už v podobe zastavenia trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby. Najvyšší súd SR v predmetnom rozhodnutí dospel k záveru, že v prípade „(...) ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zák. č. 412/2012 Z. z. je od 01.01.2013 Generálna prokuratúra SR.“ Žalovaná poznamenáva, že citované rozhodnutie najvyššieho súdu len nadväzuje na viaceré iné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, v ktorých súdy dospeli k záveru, že titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody je v prípade vydania oslobodzujúceho rozsudku v trestnom konaní (resp. zastavenia trestného konania) jedine uznesenie o vznesení obvinenia. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry, ako aj zákonnej úpravy sú teda podmienkami, ktoré zakladajú príslušnosť Generálnej prokuratúry SR ako orgánu konajúceho v mene štát: 1. Existencia trestného konania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením a 2. Zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa a podanie obžaloby. Tieto podmienky boli bezpochýb splnené aj v prípade trestného stíhania žalobcu, a preto jediným správnym záverom, ku ktorému mohol odvolací súd dospieť je ten, že orgánom príslušným konať v mene štátu v predmetnom konaní je jedine Generálna prokuratúra SR, čo zároveň vylučuje aplikáciu § 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Žalobca si uplatňuje nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, uznesenia o vznesení obvinenia, ČVS: ORP-1648/2-OSV-ZV-2008 zo dňa 11.08.2010, pre trestný čin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona platného a účinného v tom čase. Nezákonnosť rozhodnutia odôvodňuje tým, že „Právoplatným oslobodením spod obžaloby bola preukázaná nevina žalobcu a zároveň skutočnosť, že vznesenie obvinenia proti jeho osobe nebolo zákonné.“ S takýmto záverom sa žalovaná nestotožňuje, nakoľko uvedené neplatí absolútne, najmä ak existujú osobitné okolnosti prípadu, resp. ak existuje konkrétne a preukázané konanie žalobcu, ktorým sám a vedome vzbudil dôvodné podozrenie, že pácha alebo spáchal trestný čin, a ktoré viedlo k vzneseniu obvinenia. Tieto závery vyplývajú aj z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 548/2012, ktorý hodnotí ako

plne akceptovateľný záver, že v prípade oslobodenia spod obžaloby nie je možné každé uznesenie o vznesení obvinenia automaticky považovať za nezákonné rozhodnutie. Pri posúdení nároku na náhradu škody je nevyhnutné prihliadnuť na všetky okolnosti daného prípadu a až potom možno prijať záver o nezákonnosti rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia. Na potrebu skúmania osobitných okolností poukázal aj Ústavný súd ČR, podľa ktorého nie je možné každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústi v právoplatný odsudzujúci rozsudok paušálne považovať za nezákonné. ... V každej trestnej veci je na mieste v každej fáze trestného konania bedlivo a pozorne zvažovať, ako sa ten-ktorý prípad vo svojej aktuálnej, najmä však dôkaznej situácii vyvíja, pozorne sledovať aktuálny stav vykonávaných dôkazov, a s tým spojené hodnotenie situácie reflektovať v ďalšom procesnom postupe. (Rozhodnutie ÚS ČR, sp. zn. III. ÚS 165/02, sp. zn. I. ÚS 3026/07, sp. zn. I. ÚS 1869/09). Z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia, ČVS: ORP-1648/2-OSV-ZV-2008 zo dňa 11.08.2010 vyplýva, že na základe získaných dôkazov, predovšetkým výsluchov svedkov, konfrontácie, ako aj ostatných listinných podkladov nachádzajúcich sa v spise bolo zistené a preukázané, že žalobca ako bývalý konateľ neoprávnenne používal cudzie motorové vozidlo, a to napriek výzve na jeho vrátenie. Dôvodnosť vedenia trestného stíhania a vznesenia obvinenia bola potvrdená aj v konaní pred súdom, a to napriek skutočnosti, že žalobca bol v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený. Konajúce súdy (tak okresný, ako aj krajský) totiž zhodne konštatovali, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že skutok, spočívajúci v neoprávnenom používaní cudzieho motorového vozidla a jeho nevrátení, sa stal, a že konania žalobcu bolo protiprávne, v dôsledku čoho by nemal byť daný priestor pre uplatnenie nároku a náhradu škody podľa § 5 zák. č. 514/2003 Z. z. Žalovaná vidí osobitosť v skutkových okolnostiach tohto prípadu, ktoré odôvodňujú silné pochybnosti o možnosti orgánu činného v trestnom konaní nevzniesť obvinenie v štádiu, v akom sa nachádzalo celé trestné stíhanie. Žalobca bol totiž spod obžaloby oslobodený len v dôsledku uplatnenia materiálneho korektívu (§10 ods. 2 Tr. zákona) po podrobnom dokazovaní v súdnom konaní a je otázne v akej miere mal orgán činný v trestnom konaní oprávnenie a právomoc aplikovať materiálny korektív ešte v rámci vyšetrovacej fázy. Z uvedeného vyplýva, že pri štandardnom postupe, orgány činné v trestnom konaní postupovali správne a v medziach zákona, keď zo skutkových okolností mali za to, že skutok spáchaný žalobcom spĺňal znaky prečinu, pričom v rozhodnom čase neexistoval relevantný podklad pre zastavenie trestného stíhania, a teda nebola iná možnosť ako vzniesť voči žalobcovi obvinenie. V zmysle § 10 ods. 2 Trestného Zákona Nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohľadku páchatelja je jeho závažnosť nepatrná. Materiálny korektív v zmysle § 10 ods. 2 umožňuje diferencovať protiprávne činy na priestupky a trestné činy, resp. tieto v rámci ďalšieho rozčlenenia na prečiny a zločiny. Pritom je nespochybniteľné, že ako priestupky sa v právnom poriadku Slovenskej republiky vymedzujú také protiprávne činy (konania, resp. opomenutia), ktorých závažnosť (škodlivosť) je nižšia ako závažnosť (škodlivosť) protiprávných činov, ktorých skutkové podstaty sú vymedzené v Trestnom zákone, t.j. trestných činov (prečinov a zločinov). (bližšie náleží Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 67/07 zo dňa 06.02.2008) V tejto súvislosti žalovaná poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2To 34/2015 zo dňa 30.04.2015, v ktorom súd konštatoval, že „Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd po vyhodnotení týchto skutočností dospel k záveru, že síce konanie obžalovaného bolo protiprávne, to však nenaplnilo všetky znaky prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods.1, 2 písm. c) Tr. zák. Skutok sa síce stal, ale jeho závažnosť je nepatrná a preto nejde o prečin.“ Skutočnosť, že konanie žalobcu malo znaky protiprávnosti vyplýva aj z ďalšieho záveru prijatého krajským súdom, podľa ktorého „(...) v tejto súvislosti by bolo možné vec potužiť inému orgánu ktoré by mohol konanie obžalovaného posúdiť ako priestupok. Od uplynutia skutku však uplynulo necelých 7 rokov, preto takýto postup neprichádzal do úvahy.“ Žalovaná zdôrazňuje, že obvinenie voči žalobcovi bolo vznesené na základe preskúmania príslušného spisového materiálu a vyhodnotením zadovážených dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní. Žalovaná zastáva názor, že s poukazom na predmetné osobitné skutkové okolnosti nie je možné dospieť k záveru o naplnení predpokladu pre vznik práva na náhradu škody v intenciách § 5 zák. č. 514/2003 Z. z. Oslobodenie žalobcu spod obžaloby podľa názoru žalovanej žiadnym spôsobom nespochybňuje skutočnosť, že v rozhodnom čase existovali dôvody pre vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, a to obzvlášť v situácii, keď dôvodom oslobodenia spod obžaloby žalobcu bolo výlučne uplatnenie materiálneho korektívu, t. j. nikdy nebolo v rámci trestného stíhania spochybnené, že skutok sa stal a dokonca ani to, že ho spáchal žalobca, a že jeho konania naplnilo znaky protiprávnosti. Pre úplnosť žalovaná uvádza, že priznanie práva na náhradu škody žalobcovi z titulu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia by nepochybne odporovalo dobrým mravom, ako aj všeobecnému princípu spravodlivosti, a to s ohľadom na zásadu rímskeho práva (ex iniuria ius non oritur), v zmysle ktorej „z neprávania nemôže vzniknúť právo“. Argumentácia žalovanej zároveň reflektuje

zásadu nemo turpitudinem suam allegare potest (nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho jednania), inak povedané štát nemôže zodpovedať za škodu, ktorá žalobcovi vznikla ako dôsledok jeho zavineného protiprávneho konania. Žalobca si podanou žalobou uplatňuje nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 1.350,80 € s prísl. Žalobcom uplatnená náhrada škody predstavuje sumu vynaloženú na obhajobu v trestnom konaní. Z výrokov rozsudku Okresného súdu Zvolen, č. k. 17C 179/2016-88 zo dňa 16.05.2017, ako aj uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 17Co 278/2017 zo dňa 31.05.2018 (zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie len vo výroku II. a IV.) vyplýva, že predmetom konania pred súdom prvej inštancie ostal nárok na náhradu škody vo výške 914,96 € s prísl. Nakoľko žalovaná SR zast. MS SR nebola účastníkom konania, vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn 17C 179/2016, a s poukazom na bod 7.2. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia, žiada okresný súd (aj z dôvodu zachovania rovnosti strán), aby opätovne vykonal celé dokazovanie nevyhnutné na posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 914,96 € s prísl., rešpektujúc súčasný stav konania (čiastočné späťvzatie a právoplatné zastavenie konania, ako aj právoplatne zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti). Až následne sa bude môcť žalovaná relevantným spôsobom vyjadriť k opodstatnenosti uplatneného nároku a jej výške. Ministerstvo spravodlivosti SR má za to, že nie je orgánom príslušným konať v mene štátu, nakoľko titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody je (s prihliadnutím na oslobodenie žalobcu spod obžaloby) uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Jediný orgánom príslušným konať v mene štátu je teda, s poukazom na právnu úpravu zák. č. 514/2003 Z. z., a na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho a ústavného súdu, Generálna prokuratúra SR. S ohľadom na uvedené, a predovšetkým na to, že v danej veci nie sú naplnené zákonom požadované podmienky pre zodpovednosť štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a vznik nároku žalobcu na jej náhradu, žalovaná žiada, aby okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

25. Podľa § 1 písm. a), c) Zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci tento zákon upravuje: a) zodpovednosť štátu za škodu, spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a za c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

26. Podľa § 2 písm. a), b) hore citovaného zákona na účely tohto zákona a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, b) orgán verejnej moci je:

1. štátny orgán,

2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

27. Podľa § 3 ods. 1, 2 hore citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

28. Podľa § 4 ods. 1, písm. b), f), m) hore citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

29. Podľa § 5 ods. 1 hore citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

30. Podľa § 6 ods. 1, 2 hore citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

31. Podľa § 15 ods. 1, 2 hore citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

32. Podľa § 17 ods. 1 hore citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

33. Podľa § 18 ods. 1, 2, 3 hore citovaného zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

34. Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 232/2010 Z.z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho polroka, (ďalej len výpočtový základ).

35. Podľa ustanovenia § 12 ods. 3 písm. a) hore citovanej vyhlášky pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanásťtina výpočtového základu.

36. Podľa § 15 hore citovanej vyhlášky advokát má popri nároku na odmenu aj nárok

a) na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy,

b) na náhradu za stratu času (§ 17)

37. Podľa § 16 ods. 3 hore citovanej vyhlášky, od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

38. Podľa § 17 ods. 1 hore citovanej vyhlášky pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

39. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

40. Podľa § 442 ods. 3 veta pred bodkočiarkou Občianskeho zákonníka, škoda sa uhrádza v peniazoch.

41. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

42. Podľa § 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlh musí byť splnený riadne a včas.

43. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

44. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný

platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

45. Podľa 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

46. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ Zvolen zo dňa 11. 8. 2010 ČVS: ORP-1648/2-OSV-ZV-2008 bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi ako obvinenému za prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona. označené rozhodnutie napadol svojou sťažnosťou žalobca dňa 20. 8. 2010. Dozorujúca prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen svojím uznesením zo dňa 14. 9. 2010 č.k. 1Pv 740/08-42 zamietla sťažnosť obvineného ako nedôvodnú proti uzneseniu spisová značka ORP-1648/2-OSV-ZV-2008 zo dňa 11.8. 2010 o vznesení obvinenia. Ďalej mal súd za preukázané, že v uvedenej trestnej veci Okresná prokuratúra Zvolen podala voči žalobcovi ako obvinenému obžalobu na Okresnom súde Zvolen dňa 27. 11. 2013 a to pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona. Ďalej v konaní bolo preukázané, že Okresný súd Zvolen vydal v trestnej veci 1T 158/2013 trestný rozkaz dňa 29. 11. 2013, ktorým žalobcu ako obvineného uznal za vinného zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla. V konaní tiež bolo preukázané, že dňa 17. 12. 2013 uzatvoril žalobca so svojim právnym zástupcom spoločnosťou Lion Law partners, s.r.o. Banská Bystrica zmluvu o poskytnutí právnej pomoci, kde sa advokát zaviazal vykonávať obhajobu žalobcu v trestnej veci Okresného súdu Zvolen sp. značka 1T 158/2013 pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla. V konaní bolo tiež preukázané, že právny zástupca žalobcu v mene žalobcu ako obvineného podal voči trestnému rozkazu Okresného súdu Zvolen zo dňa 29. 11. 2013 č.k. 1T 158/2013-173 odpor. V konaní tiež bolo preukázané, že Okresný súd Zvolen vydal dňa 11. 2. 2015 rozsudok 1T 158/2013-240, ktorým obžalovaného, v tomto konaní žalobcu uznal za vinného zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona. Voči tomuto rozsudku Okresného súdu Zvolen podal odvolanie právny zástupca žalobcu za žalobcu ako vinného a to dňa 25. 2. 2015. Následne na to dňa 17. 4. 2015 právny zástupca žalobcu za žalobcu ako obžalovaného potom toto odvolanie doplnil. Nakoniec v konaní bolo tiež preukázané, že Krajský súd Banská Bystrica svojím rozsudok 2To 34/2015 zo dňa 30. 4. 2015, ktorý sa stal právoplatným dňa 30. 4. 2015 zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen 1T 158/2013 zo dňa 11. 2. 2015 v celom rozsahu a obžalovaného Pavla Ďurkove oslobodil spod obžaloby okresného prokurátora vo Zvolene spisová značka 1Pv 740/2008 zo dňa 27. 11. 2013 pre skutok obžalobou právne kvalifikovaný ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona. tieto skutočnosti medzi stranami sporu neboli sporné. V konaní tiež bolo preukázané, že právny zástupca žalobcu si voči žalobcovi faktúrou č. 2015119 uplatnil sumu 1 350,80 Eur ako dohodnutú odmenu za poskytnuté služby právnej pomoci - obhajoba v trestnom konaní pre prečin podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona, vedenej pred Okresným súdom Zvolen 1T 158/2013 Krajským súdom Banská Bystrica, sp. značka 2To 34/2015. Ďalej z poštového poukazu a zo zoznamu poštových poukazov bolo preukázané, že žalobca zaplatil právnenmu zástupcovi žalobcu sumu 1 350,80 Eur dňa 21. 7. 2015. Pokiaľ žalovaná strana namietala uplatnenie odmeny zvlášť za odvolanie a zvlášť za doplnenie odvolania proti rozsudku zo dňa 17. 4. 2017 a na to nadväzujúceho režijného paušálu a to z hľadiska účelnosti takéhoto úkonu súd sa s týmto názorom žalovanej strany stotožnil. Pokiaľ právny zástupca žalobcu podal voči rozsudku Okresného súdu Zvolen odvolanie dňa 25. 2. 2015 a následne na to dňa 17. 4. 2015 toto odvolanie proti rozsudku ešte doplnil súd má za to, že v tomto prípade sa nejedná o dva úkony právnej pomoci, keďže stále sa jedná o podanie odvolania voči tomu istému rozsudku. Súd je teda toho názoru, že sa jedná o jeden úkon právnej pomoci a to o podanie odvolania voči rozsudku, ktorý bol urobený zo strany právneho zástupcu žalobcu na dva razy. Z tohto dôvodu súd potom zamietol žalobu žalobcu v časti vyúčtovania náhrady trov trestného konania za doplnenie odvolania proti rozsudku zo dňa 17. 4. 2015 vo výške 61,75 Eur, k tomu režijný paušál vo výške 8,39 Eur a plus 20 % DPH čo predstavuje spolu sumu 84,17 Eur.

47. Keďže Ministerstvo spravodlivosti SR ako zástupca žalovanej strany namietala tú skutočnosť, že v konaní nemá právo zastupovať Slovenskú republiku. V tejto súvislosti súd poukazuje na záväzné stanovisko Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý tento výsledok v tomto konaní vo svojom uznesení 17Co 278/17-119 zo dňa 31. 5. 2018, kde uviedol, že Okresný súd Zvolen nemal konať so zástupcom žalovanej strany s Generálnou prokuratúrou SR ale s Ministerstvom spravodlivosti SR s tým, že v ďalšom konaní bude súd I. inštancie ako so zástupcom štátu (žalovaného) z úradnej povinnosti konať s Ministerstvom spravodlivosti SR. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na odôvodnenie Krajského súdu Banská Bystrica ohľadom zastúpenia žalovaného.

48. Pokiaľ zástupca žalovanej strany poukazuje na tú skutočnosť, že v tomto prípade, v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia boli splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu teda nebolo zrušené, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase vydania existujúca pravdepodobnosť zo spáchania určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Za nezákonné nemožno automaticky považovať každé vznesené obvinenie, ktoré nevedie k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného bez posúdenia osobitosti trestnej veci. S takouto argumentáciou žalovanej strany sa však súd nestotožnil, pretože je tu daná zodpovednosť žalovanej strany za samotný výsledok takéhoto trestného konania. V tomto konaní bolo jednoznačne preukázané, že Krajský súd Banská Bystrica žalobcu v tom konaní, označeného ako obžalovaný v celom rozsahu oslobodil. Aj keď súd sa stotožňuje s vysloveným názorom žalovanej strany, že nie vždy uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné, toto však musí byť náležite odôvodnené, musia tomu svedčať okolnosti daného prípadu. Súd poukazuje na to, že v trestnom konaní dôkazné bremeno znášajú orgány činné v trestnom konaní. Na jednej strane je tu síce povinnosť štátu trestnú činnosť vyšetrovať a stíhať, na druhej strane sa však štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup svojich orgánov, ak sa neskôr ukážu, že sú mylné. V takejto situácii nie je rozhodujúce, ako orgány, činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu za škodu, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia, jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci je výsledok konania, v ktorom bolo vydané. Rozhodujúcim meradlom zodpovednosti, resp. zákonnosti začatia trestného stíhania je teda neskorší výsledok trestného konania. Súd bol teda toho názoru, že základ nároku je daný.

49. Súd sa potom ďalej zaoberal výškou uplatneného nároku. Hoci pôvodne bola žalovaná suma 1 350,80 Eur tak rozsudkom Okresného súdu Zvolen 17C 179/2016 - 88 zo dňa 16. 5. 2017 bolo konanie zastavené ohľadom istiny 351,67 Eur a bola aj zamietnutá žaloba žalobcu v prevyšujúcej časti nad sumu 914,96 Eur. V tejto časti je už konanie právoplatné. Súd teda ďalej konal len o nároku vo výške 914,96 Eur. Žalobca si uplatnil náhradu škody, spôsobenú pri výkone verejnej moci a to výlučne trovy konania, keďže v rámci trestnej veci bol zastúpený advokátskou kanceláriou Lion Law partners, s.r.o. Banská Bystrica. Proti tomuto vyúčtovaniu nemala žalovaná strana žiadne námietky. Tieto trovy boli vyúčtované v zmysle platných právnych predpisov a následne zaplatené. Súd bol teda toho názoru, že nárok na náhradu škody, spôsobenej v trestnej veci vo výške 914,96 Eur bol daný a preukázaný a preto v tejto časti žalobe žalobcu vyhovel.

50. Keďže žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením sumy 914,96 Eur, ktorú súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi súd vo veci potom rozhodoval aj o úrokoch z omeškania, ktoré si uplatnil žalobca. Keďže žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, spôsobenej v trestnom konaní, ktorá bola zaslaná na Ministerstvo spravodlivosti SR a bola mu doručená dňa 27. 8. 2015. K márnemu uplynutiu zákonnej 6 mesačnej lehoty na uspokojenie nároku žalobcu v zmysle § 16 ods. 1 Zákona došlo dňa 27. 2. 2016. Odo dňa 28. 2. 2016 je už teda žalovaná strana v omeškaní. Z tohto dôvodu súd zaviazal žalovanú stranu zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania od 28. 2. 2016 do zaplatenia. Súd stanovil výšku úroku z omeškania na 5,05 % ročne, nakoľko v rozhodnom čase bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0,05 % a o 5 percentuálnych bodov viac predstavuje výšku 5,05 %.

51. Súd podľa § 255 ods. 1 CSP prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52. Nakoľko žalobca v tomto konaní si uplatnil nárok na náhradu škody, spôsobenú nezákonným rozhodnutím a súd jeho žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 914,96 Eur, súd priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to z priznanej čiastky 914,96 Eur. O výške náhrady trov konania rozhodne súd 1 inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v 2 vyhotoveniach (§ 355 ods.1 C.s.p. a § 362 ods.1 C.s.p.).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 C.s.p. nerozlúčné spoločenstvo podľa § 77 (§ 360 ods.1 C.s.p.).

V ostatných prípadoch môže intervenient podať odvolanie so súhlasom strany podľa § 359 C.s.p. (§ 360 ods.2 C.s.p.).

Lehota na podanie odvolania plynie od doručenia rozhodnutia intervenientovi (§ 360 ods.3 C.s.p.).

Prokurátor môže podať odvolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 361 ods.1 C.s.p.).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods.2 C.s.p.).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa ods. 1 preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia (§ 362 ods.3 C.s.p.). Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na nepríslušnom súde preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením o súde príslušnom na podanie odvolania. To platí aj vtedy, ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o súde príslušnom na podanie odvolania (§ 362 ods.4 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods.2 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods.3 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd (§ 367 ods.1 C.s.p.).

Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 367 ods.2 C.s.p.).

Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 ods.3 C.s.p.).

Osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia (§ 368 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova (§ 369 ods.1 C.s.p.).

Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania (§ 369 ods.2 C.s.p.).

Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví (§ 369 ods.3 C.s.p.).

Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 ods.4 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia (§ 370 ods.1 C.s.p.).

Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví (§ 370 ods.2 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 ods.3 C.s.p.).

Žalobu nie je možné v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.).

V odvolacom konaní nie je možné uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok (§ 220 ods.1 C.s.p.).